

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Група 919

ЗИМА ДРУГОГО

На гладеньких лискучих чорних дверях у яскраво освітленій гардеробній пульсувало золотавим світлом крихітне коло з літерою Д всередині.

«Заходь, — неначе промовляла ця літера з кожним спалахом ніжно-золотавого сяйва. — Не барися!»

Морріган Кроу, застібнувши рукави накрохмаленої білої сорочки, вдягла чорне пальто й акуратно приколола до лацкана золотий значок у формі літери Д. І нарешті притисла кінчик вказівного пальця до невеличкого мерехтливого кола. Двері вмить розчахнулись — неначе дівчинка повернула ключ у замку. І вона зайшла до порожньої залізничної станції.

Ці тихі, спокійні ранкові хвилини Морріган уже встигла полюбити. Зазвичай вона заходила до Станції 919 першою і на кілька секунд вдоволено заплющувала очі, прислухаючись до ледь чутного гудіння рейок. Це їздили десь у віддалених тунелях

Дивополітену потяги — наче механічні дракони, яких пробуджують від сну машиністи й відчиняють двері пасажирам. І потяги-дракони, несучи в собі мільйони мешканців Невермура, мчать хитромудрим Сплетенням тунелів.

Морріган, усміхнувшись, глибоко вдихнула.

Останній день осіннього семестру.

Їй це вдалося.

Ось уже на станції почали збиратися, розбиваючи на друзки тишу та спокій, інші учні з Групи 919: одні за одними розчахнулися вісім дверей, що займали всю стіну, — від багато оздоблених червоних, які належали Магіру Ібрагіму, до аркоподібних дерев'яних дверцят Ани Кало, які не мали жодних прикрас. Крихітна станція враз наповнилася гомоном.

Готорн Свіфт, найкращий друг Морріган, був схожий, як зазвичай на початку навчального дня, на казна-що: в обох руках — по оберемку громіздкого спорядження для їзди на драконах, ноги заплітаються від такої ваги, сіра сорочка застібнута абияк, нечесані каштанові кучері стирчать на всі боки. А хитрющі сині очі так і волають про пустощі, які Готорн чи то тільки замислив, чи то щойно скоїв (Морріган не хотіла знати, який із цих варіантів правильний). Архан Тет, який завжди був надзвичайно охайний і мав бездоганні манери, не промовив жодного слова — лише взяв у Готорна один з хитких оберемків спорядження та стримано кивнув йому на недбало застібнуту сорочку.

Каденс Блекберн, довгонога дівчинка з товстою чорнявою косою та брунатною шкірою, цього ранку вбігла на Станцію 919 останньою — за кілька секунд до прибуття потяга, що з пихканням випускав кружальця білої пари. Власне, складався цей потяг з одного-єдиного дещо обшарпаного вагона з літерою Д та числом 919. З його дверей наполовину висунулась керівниця групи — міс Чирі.

Це був Домашній вагон, що слугував Групі 919 Товариства Дивообраних одночасно транспортом і чимось на кшталт другого

дому. Вагон наповнювали затишком крісла-мішки, старий бургристий диван, гори подушок і дров'яна пічка, що зігрівала дітей узимку. А ще — керамічна вазочка у формі білого ведмедя, де зазвичай було смачне печиво. Домашній вагон був для Морріган одним з найулюбленіших і найзатишніших місць у світі.

— Дооооброго ранку! — усміхаючись аж до вух, вигукнула керівниця.

Тримаючи в руці кілька аркушків паперу, вона енергійно махала ними дітям.

— Вдалого останнього дня семестру, школярки мої!

Міс Чирі як керівниця Групи 919 відігравала в їхньому шкільному житті дуже цікаву роль: машиністка Домашнього вагона плюс консультант із профорієнтації. Тобто її обов'язком було вести дітей заплутаним шляхом, що пролягав крізь перші п'ять років їхнього навчання в установі, яка мала найпрестижніший у всьому Невермурі статус, а також висувала своїм школярам найжорсткіші вимоги. Товариство Дивообраних складалося з непересічних людей, які мали кожен свій надзвичайний талант. Але майже всі вони були так зайняті великими ділами, що не надто приділяли увагу наймолодшим Дивообраним. Отже, без керівника Група 919 заблукала б у Товаристві Дивообраних, мов у величезному густющому лісі.

Морріган не знала жодної людини з такою доброю та веселою вдачею, як у міс Чирі. Ця молода жінка зігрівала всіх довкола, мов сонце. Вона була чудова, наче свіже простирадло чи вечірня пісня солов'я. Або майстерно підсмажений тост. Її одяг сяяв усіма кольорами веселки, постава вражала бездоганністю, шкіра мала колір темного шоколаду, а усмішка була широка-широка. А коли на чорне кучеряве волосся міс Чирі, що скидалося на легку хмаринку, падало світло, Морріган думала, що керівниця схожа на янгола... Хоча, звісно, дівчинка ніколи не промовила б уголос отаких, на її думку, до бридоти солоденьких слів.

Як дорослій людині, відповідальній за цілу групу школярів, міс Чирі, напевно, бракувало *одного*: благопристойної поведінки. Але Групі 919 вона подобалася такою як є.

— Останній! День! — скандувала керівниця. — Останній! День!

І весело задригала ногами, навперемінку витикаючи їх з дверей — ще до того, як вагон зупинився.

— Міс Чирі! — перелякалась Ана. — Це ж НЕБЕЗПЕЧНО!

Молода жінка у відповідь кумедно витріщила очі, зображуючи «жах», та витягла вперед ще й руки, ніби захотіла вивалитись на платформу. І майже вивалилась, коли вагон раптом загальмував.

— Усе гаразд! — схопившись умить на ноги, вклонилася міс Чирі.

Діти, сміючись, заплескали в долоні — усі, крім Ани, яка розгнівано обвела одногрупників очима: личко полум'яне, біляві кучерики мало не стали дибки.

— Звісно, це дуже *смішно*. От тільки хто зупинятиме кровотечу, коли наша керівниця впаде на колію та зламає велику гомілкову кістку? Закладаюся, ніхто з вас навіть *не знає*, як накладати шину на ногу.

— Для цього в нашій групі є ти, Ано, — сказав Архан.

Він усміхнувся білявій дівчинці (на його блідих щоках з'явилися ямочки), а тоді, нахилившись, вільною рукою позбирав папірці, що їх впустила на платформу міс Чирі.

— Саме так, *лікарко Кало*, — мовила борчиня Таддея Маклеод.

Із цими словами величезна м'язиста дівчинка штовхнула Ану в бік, від чого та мало не впала. (Як для Таддеї, це був легенький штурханець, але вона іноді забувала, що значно сильніша за одногрупників.)

Ана, відновивши рівновагу, невдоволено скривилась. Проте, схоже, дещо втихомирилася, коли почула від Таддеї «лікарко».

— Міс, а що це... — спохмурнів Архан, втупившись поглядом в один з папірців. — Нові розклади?

— Дякую, Арху. Допоможи мені, будь ласка, роздати їх, — відповіла керівниця, жестом запрошуючи Групу 919 до вагона. — Заходьте швиденько, бо спізнаємося. Френсісе, прошу, постав чайник. Лам, роздай печиво з вазочки.

Коли міс Чирі вручила розклад Готорнові, той здивовано глянув на неї: сьогодні був останній день семестру, а нові розклади учні отримували раз на тиждень.

— Ви ж бо давали нам точнісінько такі в понеділок, міс, — мовив Готорн. — Пам'ятаєте?

Він гепнувся в крісло-мішок, а Морріган, уместившись на дивані між Каденс і Ламбет, заходилась продивлятися свій розклад. Він був начебто такий самий, як і той, що їй дали на початку тижня: у вівторок — практичне заняття «Усі діалекти мови зомбі», у середу — майстер-клас «Спостереження за рухом планет», а потім — урок «Як знаходити та допитувати інформаторів» у крилі для занять з мистецтва шпіонажу на мінус п'ятому поверсі (цей урок сподобався Морріган найбільше з-поміж усіх, що їх вона вже відвідала цього тижня: як виявилось, їй досить-таки легко вдається мистецтво шпіонажу).

Міс Чирі тим часом проказала:

— Авжеж, я *пам'ятаю*. Попри те що мені аж двадцять один рік, Готорне, мій старезний мозок таки *дає змогу* пригадувати далеке минуле — ба навіть те, що сталося чотири дні тому, — усміхнувшись, звела вона брову. — Це *нові* розклади. Будь ласка, придивіться уважніше до уроків на сьогодні.

Морріган перевела погляд на стовпчик «П'ятниця» і, помітивши різницю, спитала:

— А що це таке — «С. і в.»?

— І в мене такий урок є, — мовив Готорн. — «С. і в.», мінус другий поверх. Останній у розкладі на сьогодні.

— У мене теж! — підвів руку Магір.

Учні загомоніли, порівнюючи розклади. Як виявилось, у всіх був сьогодні цей таємничий урок. Їхні розклади зазвичай були

індивідуальні: міс Чирі старалася, щоб кожен розвивав свої унікальні здібності й працював над помилками. Тож це був перший для Групи 919 спільний урок приблизно за два місяці.

— Міс, а як розшифровується «С. і в.»? — прозвучав дещо стурбований голос Френсіса Фіцвільяма, який дивився на керівницю широко розплющеними карими очима. — А моя тітка Естер про це знає? Вона каже, що без її згоди ніяких змін у моєму розкладі не може бути.

Морріган, звівши брову, глянула на Готорна, який у відповідь скорчив красномовну гримасу. Кілька поколінь Френсісових родичів — славетних Фіцвільямів і всіма шанованих Акінфенва — усі без винятку були членами Товариства Дивообраних. Наставницею Френсіса (а наставником зветься дорослий Дивообраний, який висуває кандидатуру дитини на членство в Товаристві, й тому має вплив на її навчальний процес) була сестра його батька, Естер Фіцвільям. Характер ця жінка мала дуже суворий та, на думку Морріган, дещо скидалася на стару корову.

— А ще вона каже, — вів далі Френсіс, — мені не можна робити нічого шкідливого для моїх нюхових рецепторів.

— Яких-яких церепторів? — перепитала Таддея.

— Тобто для мого носа... Що тут смішного? Хороший нюх — це надзвичайно важливо для шеф-кухаря.

Із цими словами Френсіс нервово приклав палець до кінчика свого світло-брунатного, дещо веснянкуватого вмістилища нюхових рецепторів.

— Цей урок достоту не зашкодить твоєму надзвичайно важливому носу, Френсісе, — з легенькою загадковою усмішкою мовила міс Чирі. — Але більше я нічого не скажу.

До неї одразу прикипіло дев'ять пар очей, у яких читалася надзвичайна цікавість.

— Може, це... — випростався Готорн, — «Стрибки і в... все інше»?

— Ні. Хоча здогадка дуже змістовна.

— «Схованки і викрути»! — Таддея, уже ладна діяти, закрутила довге руде волосся у вузол та закасала рукави сірої сорочки. — Ми вчитимемося вводити супротивника в оману, так? *Нарешті...*

— «Сцена і вистави»? — озвався Магір.

— Знаю! «Собаки і вигул»! — заплескавши в долоні, підстрибнула на подушечці Ана. — Ми вигулюватимемо песиків?

Міс Чирі засміялася.

— Чудова здогадка, Ано, та не зовсім правильна, — здійняла керівниця обидві руки, закликаючи дітей до тиші. — А тепер, будь ласка, досить здогадок. Мої губи замкнено на замок. Я могила.

Ана, зсугулившись від розчарування, передала Магірові вазочку з печивом.

— *Леф-села*, — сказав він.

Це означало «дякую» ягаланською мовою, однією з тридцяти восьми, якими хлопчик вільно володів. Нещодавно він учив однокласників вимовляти слова, які вважав «ключовими» у своїх улюблених мовах. Це були головним чином запитання «Як пройти до вулиці такої-от?», слова «дякую» та «будь ласка», а також різноманітна лайка. (Лайки, як помітила Морріган, було найбільше через Готорнові наполегливі прохання.)

— *Гіш фа ралім*, — пробурмотіла засмучена Ана, напхавши рот печивом з ванільним кремом.

Магір поглянув на дівчинку, сповнений потрясіння й цікавості. Морріган роззявила рота від здивування.

— Що таке? — спитала Ана, прожовуючи печиво.

— Це означає не «на здоров'я», якщо ти це хотіла сказати, — не втримавшись, розреготався поліглот.

— Ох, ти ж бо *знаєш*, я нічого не тямлю в іноземних мовах, — сердито зітхнула Ана. — А що саме я сказала?

Магір, Готорн і Таддея весело вигукнули в унісон непристойний переклад. Личко білявої дівчинки стало багряним; міс